

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● letnice ●

Červen 2011

Někdo rozdává a přibývá mu stále, kdežto ten, kdo je skoupý, mívá nedostatek.

Přísloví 11,24

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

rád bych se s vámi ve svatodušním období podělil o zkušenost ze své cesty do Josefstalu v Bavorsku. Byl jsem tam na ekumenickém studijním pobytu a právě ta ekumeničnost v plném smyslu tohoto slova byla pro mě velkým zážitkem.

Oikoumené znamená obydlená země. Původně Římská říše a odtud pro naši současnost celé lidstvo. V mnoha rozhovorech jsme mluvili o tom, jak se církev v tom světě, který známe, ztrácí před očima. Jak nás znervózňuje, že se ztrácí zájem o církev jako nositelku dobré zprávy, evangelia. Není to jednoduché přijmout tento fakt a neuzavřít se před světem. Aby ten svět, který tak dráždí a bolí, který dokáže ublížit a my si s ním tak často nevíme rady, nemohl do našich životů.

A právě proti tomu stojí slovo „oikoumené“. Slovo otevřené všem. Slovo, které patří do svatodušních svátků. V Josefstalu jsme si to mohli uvědomit při návštěvě Mnichovské univerzity, kde v r. 1943 zatklí Sophii Schollovou a další členy organizace Bílá růže. Studenty, kteří chtěli společnost upozornit na nelidskost nacistického režimu. Z Německa jsem se vrátil do výročí atentátu na Reinharda Heydricha. A to už jsem vzpomínal na člena našeho sboru br. plk. Stanislava Rejthara, hluboce věřícího křesťana, letce v Anglii i v Rusku za Druhé světové války. O mnoho let později na Jana Palacha a další a další. Slovo oikoumené otevírá i dnes odpovědnost křesťana za celý svět. Za svět kolem nás.

Priznám se, že mi podklesávají nohy, když si to uvědomím. Podklesávají mi už jen při úvahách, jak se postarat o zajištění církve při rostoucím ekonomickém tlaku a zvýšené averzi vůči ní. A přece starost o církev, starost, co s námi bude, není náš úkol. Máme se starat o oikoumené. Je to těžké.

Mám rád příběh z Janova evangelia z 20. kapitoly, kde Ježíš přichází za učedníky skrze zavřené dveře a světuje jim úkol, nad kterým se tají dech. „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Odpouštět hříchy. Přinášet smíření a naději. Zároveň si uvědomovat svoji odpovědnost, když odpustit nedokážeme. Naděje i slovo soudu do tohoto světa, který potřebuje naději a zároveň potřebuje vědět, že odpovědnost neneseme sami před sebou, ale všichni směřujeme k soudu před Hospodinem.

To všechno ovšem nemůže být z naší síly. Nejde to. Jsem hluboce přesvědčen, že na to lidská síla nestačí. Ale právě zvěst Svatodušních svátků nás ujišťuje, že je tu mocnější síla než naše slabost i zvuče kolem nás. Ten ukřižovaný byl vzkříšen. Bůh se k němu přiznal. A vzkříšený Ježíš prolamuje naše zavřené dveře a nabízí nám Ducha svatého, nabízí nám život v síle evangelia, dobré zprávy, že Bůh nezapomněl na člověka, „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)

Jiří Ort

Kříž v Coventry

Historie myšlenky na kříž z hřebů začala 14. listopadu 1940, kdy bylo Němci bombardováno anglické město Coventry. Zemřelo při něm 550 osob a zničeno bylo mnoho budov, mezi nimi také katedrála Snt. Michael.

Při odklizení troskek kostela nechal tehdejší probošt Richard Howard sestavit tři tesařské hřeby, které v troskách byly nalezeny, do tvaru kříže. Na zeď nechal dále napsat FATHER FORGIVE (Otče odpusť) a sestavit velký kříž ze dvou ohořelých dřevěných stropních trámů. Dřevěný kříž zůstal stát v ruinách staré katedrály, originální kříž z hřebů stojí na oltáři nové katedrály, která byla vystavěna v roce 1962 vedle původní. Kříž je symbolem smíření a pokoje.

Po celém světě vznikají ekumenická společenství věřících, která se vytvořila jako společenství kříže z hřebů. V Německu jich je nyní 52 v 36 městech, po celém světě asi 160. Jako vnější znamení spojení je každému společenství předán kříž z hřebů, který je kopií kříže z Coventry. V roce 1959 byla formulována v Coventry modlitba smíření. Modlí se každé páteční poledne v prostoru ruiny katedrály v Coventry.

Modlitba smíření z Coventry

Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. (Ř 3, 23)

Nenávist, která rozdělila národ od národa,
rasu od rasy, třídu od třídy,

Otče, odpusť.

Naši lhostejnost vůči vězněným, bezdomovcům, uprchlíkům,

Otče, odpusť.

Žádostivou touhu člověka a národů po majetku, který jim nepatří,

Otče, odpusť.

Chtíč, který hanobí těla mužů, žen a dětí,

Otče, odpusť.

Chamtivost, která zneužívá práci lidských rukou a pustoší zemi,

Otče, odpusť.

Pýchu, která nás vede k spolehnutí se na sebe místo na Tebe,

Otče, odpusť.

Naši závist tváří v tvář úspěchu a štěstí druhých,

Otče, odpusť.

*Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem,
jako Bůh v Kristu odpustil vám.*

(Ef 4, 32)

Zápis

ze schůze staršovstva dne 15. 5. 2011

ZPRÁVY ZE SBOROVÉ ČINNOSTI

setkání Diakonie střediska pro zrakově postižené v našem sboru bylo vydařené a povzbuzením i pro sbor

FINANČNÍ ZPRÁVA

- Saláry 85 700,- (ekonomka se omlouvá za početní chybu v lednu, přírůstek je proto malý)
- Sbírkový 23 440,-, dary členů 4 590,-, nečlenů 1 000,-, zahraniční dar 2 312,-, sbírka pro Japonsko 6 200,-, JJ 7 950,-.

BYT

- O domovní schůzi informoval P. Staroba. Bylo schváleno hospodaření za r. 2010 a rozpočet na r. 2011, ve kterém byly stanoveny nové částky pro stavební fond. Počet členů výboru se snížil z 5 na 4.

PLÁN AKCÍ

- Noc kostelů 27. 5. – dostali jsme z arcibiskupství velké plakáty, na které můžeme nalepit naše s programem ve sboru.
- Slavnostní bohoslužby k 60. výročí sboru 29.5.
- Sborový výlet 4. 6. – M. Otřísal a L. Kutová projeli trasu a vypracovali časový plán
- Rodinná voda – uskuteční se 18. 6. 2011, je o ni zájem
- Nabídku koncertu kapely Nsango Malamu (etno-world, africká duchovní hudba, gospel) na 19. 6. odmítneme pro kumulaci akcí ve sboru v tomto období. Navrhujeme jim účast na noci kostelů v našem sboru příští rok.

ŽIDLE

- L. Venclů přinesl katalogy židli firmy Arris, která je vyrábí a poskytla by nám slevu. Luboš přiveze vzorky do sboru.

SBÍRKY A ODVODY

- Archová sbírka na Japonsko bude uzavřena 22. 5. 2011. Probíhá archová sbírka na JJ, která bude ukončena 31. 5. A v červnu bude odeslána.
- 12. 6. 2011 bude celocírkevní sbírka pro Diakonii, 26. 5. seniorátní sbírka Solidarity sborů.
- Do 31. 5. 2011 odvedeme předepsanou ½ personálního fondu 35 500,- Kč.

Noc kostelů 2011

Tak jako v kostelích různých církví po celé republice byly i v našich katakombách poslední květnový pátek všem dveře otevřené. I já jsem se nechal zlákat programem zaručujícím příjemný večer a byl jsem sám zvědav kolik dalších lidí si do Tulské najde ten večer cestu. Těch lidí bylo opravdu mnoho. Ať už to byli místní vršovičtí členové, lidé kteří přišli náhodně či dle průvodce Noci kostelů, mladí i starší, zkrátka takové příjemné společenství.

Já jsem přišel uprostřed vernisáže výstavy obrazů Ondřeje Rady, takže jsem ještě stihl krátký kaligrafický exkurz pod vedením Jitky Černošové, ochutnal jsem i kung-pao, k jehož konzumování jsem zbaběle použil lžící, ačkoliv všichni okolo statečně zápasili s hůlkami. Smál jsem se u tří krátkých představení Motýlí divadelní společnosti a na závěr

večera se nechal nabíjet energií při koncertě kapely Wunderbar.

Ano, byl to pěkný večer plný pěkných lidí. Už se těším na příští rok, nepochybně to bude opět wunderbar.

Jan Ort

Už je nám šedesát

„Náš sbor měl od samého počátku ráz evangelizační. Netoužil po stojatých vodách a závětrí. Snažil se odstraňovat zvykovost, formalismus, toužil po svěžejším životě v naší církvi. Svými kazateli byl veden k tomu vytvářet živé společenství, prohlubovat vztahy mezi lidmi, uplatňovat křesťanská měřítka v denním životě. Toužil po přitažlivém a srozumitelném výkladu Písma, přál si být obohacován novými poznatky moderní teologie.“ Tak pravil František Štěpán, první kurátor sboru Praha – Vršovice (zdroj: publikace 1951 – 2001, Na cestě k dospělosti). Může ještě šedesátiletý olýsalý hipík ztělesňovat rebelii proti establishmentu? A může stejně starý křesťanský sbor vzdorovat stojatým vodám a závětrí?

To je samozřejmě otázka, kterou my sami – jako její předmět – nedokážeme věrohodně zodpovědět. Naše snahy, ale hlavně skutečný výsledek jsou v rukou Božích a zrcadlí se v myšlenkách našich bližních. Je ovšem pravda, že vršovický sbor byl po celou dobu existence ne právě tradičním sborem. Nevelký, „rodinného typu“, velmi otevřený, až poněkud průchozí: s kolika bratry a sestrami jsme se tu v běhu uplynulých desetiletí potkávali? Víme, kde všichni jsou? Myslím na řadu z nich během slavnostního shromáždění k 60. výročí sboru, poslední květnovou neděli. Kdyby všichni přišli, rozhodně bychom se do našeho milého protiatomového krytu nevešli. Všichni sice nepřišli, ale i tak

nás bylo dost, kteří jsme se po skončení bohoslužeb potkávali kolem stolů s občerstvením (děkujeme všem, kdo přinesli...). Kromě Boba Bašteckého, který bohužel kázal v Poděbradech, přišli všichni žijící faráři tohoto sboru, tedy kromě domácích Jiřího Orta a Michaela Otřísala i Jaromír Dus a profesor Petr Pokorný. „A kurátoři sedí támhle,“ volal Jirka Ort a já se ohlížel: všiml jsem si Jardy Kolafy, Tomáše Růžičky, Joela Pokorného a samozřejmě Tomáše Vokatého; doufám, že jsem nikoho nepřehlédl.

„Tématem všech dnešních biblických čtení jsou víra a vyznání víry,“ uvedl svou řeč kazatel našeho vzpomínkového shromáždění, pražský senior Roman Mazur. Církev je společenstvím vyznavačů. Co je to vyznání? Jaké jsou dnes možnosti k vyznávání? Křesťan budoucnosti bude vyznavačem, nebo vůbec křesťanem nebude. To všechno jsou otázky nebo témata, která zazněla v jeho výborném kázání; díky za něj.

Když si bral slovo náměstek synodní kurátorky Pavel Stolař, možná někteří netušili, proč začíná vyprávět o Medaili vděčnosti, kterou může na návrh staršovstva udělit Synodní rada. Když došel k oznámení, že se tato medaile uděluje manželům Jiřině a Emilu Vebrovým, uvedl oba oceněné v nelíčený údiv. „Bez přehánění a bázně z toho výrazu je možné říci, že svůj sbor milovali a milují,“ uvedl bratr Stolař, který ve své řeči ocenil kromě obětavé celoživotní práce pro sbor i církev manželů Vebrových například i jejich optimismus a příkladně pevný a trvalý manželský vztah. Bratr Emil Vebr potom v krátké řeči připomněl důležitost kořenů, čili zakotvení ve sboru od mládí. Bylo skvělé, že jim Synodní rada stihla udělit medaili k našemu 60. výročí: myslím, že z ní měl radost celý sbor.

Možná si někdo myslí, že není třeba podléhat diktátu kulatých čísel. Někomu zase může připadat, že jsme neoslavili naše sborové výročí dost velkolepě. Já bych řekl, že je třeba, aby dny všední střídaly svátky, a že 60. výročí samostatného sboru takovým svátkem je. Díky Bohu, že jsme ho mohli 29. května společně oslavit.

Tomáš Hrubý

Křesťané v naší policii dávají o sobě vědět

Milé sestry a milí bratři, dovolte mi, abych se s Vámi všemi podělil o dojmy z události, kterou považuji za úžasnou a vskutku přelomovou, a již jsem měl tu čest se účastnit.

V sobotu a neděli 14. – 15. května usku-
tečnil se v refektáři benediktinského kláš-
tera v Emauzích ustavující synod **Křes-
ťanské policejní asociace**. Ano, po ně-
kolikaletém hledání cest a forem vznikla
konečně oficiální platforma pro setkává-
ní, vzájemnou podporu a aktivní působení
křesťanů v Policii České republiky! Nebylo
by tomu tak, kdyby nebylo ryzí víry, od-
hodlání a pracovitosti několika bratrů, kte-
ré si dovolím označit za „otce-zakladate-
le“: Jiřího Laňky, Jiřího Komorouse, Ros-
tislava Kotrče, Petra Svobody, Tibora
Brečky. Nebylo by tomu tak, kdyby neby-
lo duchovní i organizační podpory České
křesťanské akademie, jmenovitě jejího
ředitele bratra Stanislava Novotného, bez
jehož laskavosti, obrovských zkušeností
a nezištné pomoci bychom se nebyli v ne-
lehkých začátcích vůbec obešli. Nebylo by
tomu tak ani bez solidarity a duchovní pod-
pory zahraničních partnerů z USA, Velké
Británie, Německa i dalších zemí. Ale
v prvé řadě by tomu tak nebylo bez milosti
Ducha svatého!

V době, kdy píší tyto řádky, jsem stále
ještě plný bezprostředních dojmů, plný
štěstí, radosti a dojetí, ale i odhodlání
a chuti, s ještě větší energií a optimismem
následovat Krista ve službě práva a sprá-
vedlnosti, ve veřejném životě i v životě
osobním. Několik desítek policistů, ale
i několik hasičů a příslušníků Vězeňské
služby, kteří stáli v neděli ráno v lavicích cí-
sařské kaple při ekumenické bohoslužbě,
kteří vyznávali svoji víru a modlili se za

zdar svého poslání, zdálo se mi vskutku
být společenstvím rytířů Páně... Ano, začí-
náme skromně, ale jsme zde a dáváme
o sobě vědět – toť klíčové poselství uplynu-
lého víkendů! Dovolím si parafrázovat
krásné vyjádření zástupce hlavní kaplanky
Vězeňské služby ČR: „Budte tiší, ale Váš
život nechtě křičí!“

Ale vraťme se na začátek. Synod byl
zahájen sobotního rána společnou mod-
litbou a zdravicemi milých hostů. Ob-
zvláště srdečně jsme mezi sebou přivítali
pana arcibiskupa pražského
Dominika Duku, který vřelými slovy po-
zdravil naše shromáždění, ocenil jeho
převratný význam a poželal dobrému
dílu, jež – jak doufáme všichni – vzejde
z této setby. S radostí očekávali jsme též
vystoupení pana Joela Rumla, synodní-
ho seniora ČCE a předsedy Ekumenické
rady církví v ČR, leč tato zdravice se –
žel Bohu – neuskutečnila z důvodu zdra-
votní indispozice; pan synodní senior se
s velkou lítostí z důvodů v sobotu ráno
telefonicky omluvil a poslal alespoň úst-
ní pozdrav a povzbuzení. Jako velice vý-
znamnou hodnotili jsme všichni podpo-
ru, jíž se ustavujícímu synodu dostalo
též ze strany vedení Policie ČR; byla ob-
sažena ve zdravici přítomného náměst-
ka policejního prezidenta pana plk.
Mgr. Pavla Osvalda.

Sobotní dopolední jednání bylo věno-
váno rituálům ani ne tak spirituálně po-
vznášejícím, jako nesmírně potřeb-
ným: přijetí Stanov KPA, volbě vedení

a revizního výboru atd. Křesťanská policejní asociace se ustavila jakožto občanské sdružení, jakožto nadkonfesní křesťanské společenství, které je politicky neutrální, ale hlásí se k základním demokratickým právům a ke křesťanským hodnotám. Jejím hlavním posláním je podpora duchovního života policistů, žijících podle křesťanských zásad, všestranná pomoc jim i jejich rodinám, zvěstování evangelia formou širokého spektra vzdělávacích, sociálních a publikačních aktivit, zahraniční spolupráce apod. Radostnou zvěstí budí, že generálním prefektem Křesťanské policejní asociace byl jednomyslně zvolen bratr mjr. Mgr. et Mgr. Jiří Laňka, nesmírně charismatický, přitom však skromný, pracovitý a citlivý člověk. Necht' jeho práci provází požehnání Páně, neboť je to práce nesmírně potřebná pro větší slávu Boží i větší prospěch občanů této země!

Organizační záležitosti sobotního dopoledne jsme si mnohonásobně vynahradili v odpoledním programu, který byl zcela v režii dvou milých hostí, pana Roberta Vernona z USA a pana Dona Axcella z Velké Británie. Tito úžasní bratři přijeli se svými dvěma spolupracovníky, aby nás v prvé řadě duchovně podpořili v naší počáteční nelehké práci, ale současně aby nám předali maximum svých zkušeností z prosazování křesťanských hodnot v práci amerických a britských policejních sborů. Seminář, či spíše etický výcvik, který připravili a vedli s námi po několik hodin, byl pro všechny účastníky nezapomenutelným zážitkem, neboť byl nejen skvěle obsahově a metodicky promyšlen a proveden, ale

především proto, že z každého slova, z každého gesta našich bratří zaznívala mnohaletá zkušenost, osobní moudrost a laskavost, autentické přesvědčení a nezpochybnitelná věrohodnost! Já sám jsem učitelem (na různých stupních školství) již 31 let, ale upřímně mohu dosvědčit, že tak působivý seminář jsem doposud nezažil...

Nedělní dopolední zážitkovou dominantou byla pro mne jednoznačně bohoslužba. Konala se v císařské kapli, takže v prostředí úctyhodně starobylém a komorním současně. Probíhala podle limské liturgie a pro mne bylo vskutku nezapomenutelné, vidět patero kněží různých křesťanských církví (a všechny policisty), kterak ji slouží v družné shodě v Duchu svatém! S pocitem bratrské sounáležitosti, pokory a odhodlání jsme všichni zazpívali „Laudate omnes gentes“, „Magnificat“, „Kyrie 1“ i „Ubi caritas“, ze srdcí nás všech zněla kapli „Modlitba policisty“...

Snad jen malé osobní vyznání závěrem. Ve dnech, o nichž píši, prožívám dvojí radost současně: jako pedagog Policejní akademie ČR, který vyučuje etice a filosofii a který je přesvědčen o nesmírné potřebnosti hluboké etické a filosofické kultivace myšlení, chování a jednání příslušníků ozbrojených sborů, a též jako katechumen našeho sboru, který – po složitém životním boji, hledání a usilování – vykročil na cestu víry, chvěje se v očekávání brzkého přijetí svátosti křtu a stále znovu a znovu zjišťuje, že v křesťanském společenství je skutečně duchovně doma a šťasten...

Petr Nesvadba

Pozvání na ChurchTek

Před pár lety se mládež z Prahy a okolí loučovala se školním rokem předprázdninovým ohněm. To příjemně probíhalo několik let, ale postupně zapadlo v široké nabídce červnových akcí. Minulý rok jsme se rozhodli navázat na tuto tradici malým hudebním festivalem. A tak se v červnu 2010 na zahradě husitského kostela v Čerčanech konal 1. ročník festivalu ChurchTek. Čerčanský kostel stojí osamocen obklopen poli a lesy a pro festival vytváří dokonalé podmínky. První rok se myslím docela pěkně vydařil.

Teď se zase blíží začátek prázdnin a 10. června bude v Čerčanech zase spousta zábavných kapel, zábavných lidí i a zelené přírody. Přijedte se podívat na druhý ročník festivalu ChurchTek.

Jan Ort

Kronika vršovického sboru – 6. díl na závěr prvního svazku kroniky trocha opakování

Po dlouhodobém, často trapném vyjednávání na více místech a po několika zamítnutých nebo nezodpovězených žádostech, přidělil nám ONV k 1. 4. 1982 bývalý byt hostinského, který navazoval na modlitebnu.

Převzali jsme 16 klíčů, z nichž však jen dva byly správné (od poštovní schránky) a rozvinuli jsme další činnost. Díky rozbitým zámkům a dveřím vstupu nic nebránilo. Neprodleně jsme rozeslali žádosti na patnáct úředních míst, kde se rozhodovalo o přípustnosti a předpisech úprav a přestavby z hlediska statického, požárního, bezpečnosti, zdravotního, vytápění plynem, zavedení elektřiny, vody, telefonu atd.

Málokterá ze žádostí se obešla bez opakovaného jednání, popřípadě bez odměny za souhlas či přednostní zařazení do plánu až na projekci a kolaudaci, která byla vstřícná. Rozsah plánovaných úprav, který byl také úplně proveden, byl rozvržen do dvaceti bodů. Zde zmíníme jen bod 20: Stěhování z Žitomířské ulice a opatření nového nábytku. Tak jsme opustili malé katakomby.

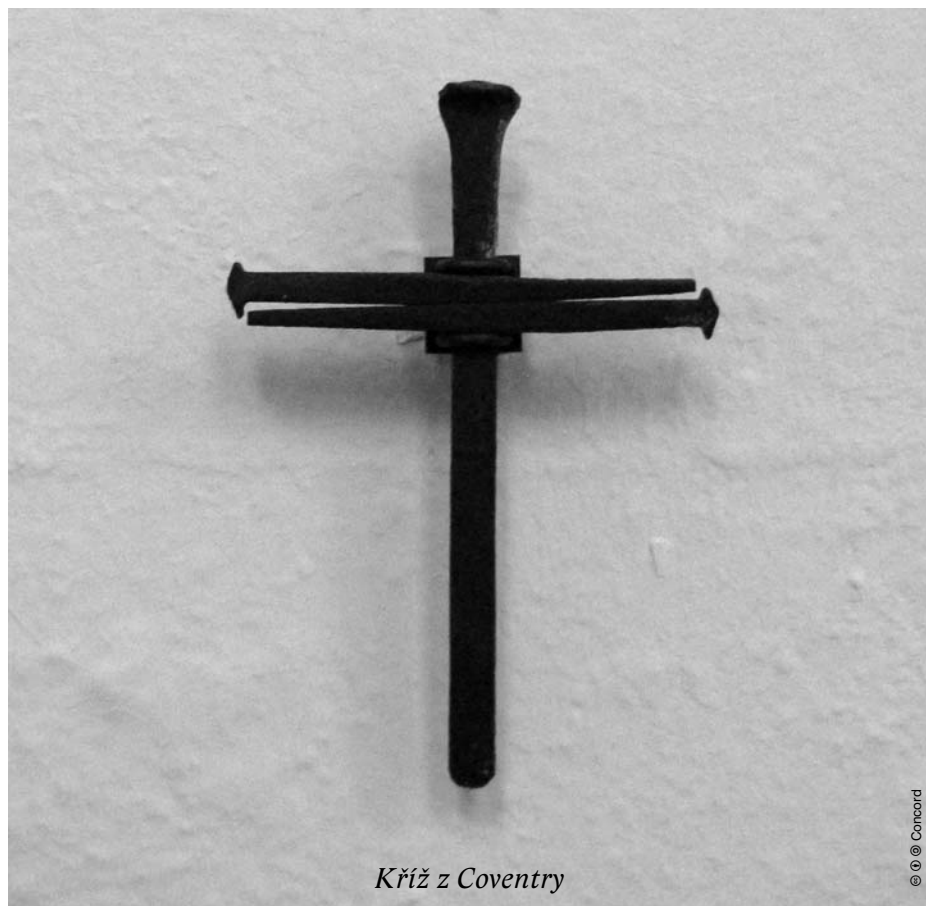
Po přechodném bydlení v Černomořské 10 nezbyvá, než připravovat katakomby velké, v Tulské ulici 1, snad podle vzoru prvního křesťanského sboru v Římě. Tam nakonec postavili největší chrám na světě: Sv. Petra.

Po různých peripetiích s ukradenými elektrofonickými varhanami v Černomořské dostali jsme od Meklenburské církve na míru vyrobené velké varhany, které byly odborníky výrobce instalovány a slavnostně uvedeny k používání k radosti našich výborných varhaníků i účastníků bohoslužeb.

V roce 1990 získal ještě sbor rozhodnutím OPBH další místnost v přízemí do nájmu, což umožnilo rozšíření kuchyně a zřízení místnosti pro nejmladší část nedělní školy, v „mezipatře“ pak prostor pro sportovní nocování mladých hostí, včetně sprchy s teplou vodou.

Po restituci domu dědičkám dřívějších majitelů uvázly dokončovací práce pro nejistotu nového vztahu... Když dědičky dům prodaly, dostal sbor od nového majitele tříměsíční výpověď. Pokoušeli jsme se pobyt prodloužit a najít nové sídlo pro sbor. Dočasně nám podal pomocnou ruku sbor Československé církve na Moskevské ulici. Ale to už je přítomnost.

Ve druhém svazku kroniky, který začneme otiskovat od dalšího čísla, se spíše díváme na to, jak sbor nesl své dějiny duchovně. **ing. Jan Novák**

Kříž z Coventry

© © © Concord

Recept

tentokrát na polévky

Po čtvrt roce jsem se znovu vrátila k receptům od Aleny Štěpánové. Předám vám v tomto čísle Katakomb tři, všechny na polévky. Polévky sice zahřejí, ale také z nich získáte tekutiny, takže se snad hodí i na léto.

CELEROVÁ POLÉVKA

3 velké brambory a 1 cibuli nakrájím nebo nahrubo nastrouhám, uvařím ve vodě do měkka a rozmixuji. 1 malý celer nakrájím na kostky a osmažím na másle. Přidám do polévky a krátce povařím. K dochucení přidám muškátový oříšek, sůl, smetanu nebo tavený sýr (ten přimixování) a posypu celerovou nebo petrželovou natí. Dobře chutná s chlebovými topinkami.

CHLEBOVÁ S CELEREM

Chleba, třeba starší, nakrájený na kostky a kus celeru (v poměru 3:1) rozvařím ve vodě. Přidám rajský protlak. Rozmixuji. Osolím, ochutím zelenou petrželkou a zjemním smetanou.

SAVOJSKÁ BRAMBORAČKA

2 cibule, 5 mrkví, 4 brambory. Nastrouhanou cibuli osmažím na másle dorůžova, přidám nastrouhanou mrkev, za stálého míchání dusím až zavoní. Zapráším moukou a po chvíli zaliji vodou. Přidám nakrájené brambory, ochutím muškátovým oříškem, osolím. Před podáváním hojně zasypu krájenou pažitkou. Když není, nahradím ji majoránkou, kterou přidám hned po zalití vodou.

Recepty mi posílejte na ortova@jabok.cz.

Marie Ortová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravny.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč